

Rosa Font, escriptora: "El desig és el motor de la vida, l'impuls de l'ésser per continuar existint"

L'autora empordanesa acaba de publicar el seu últim llibre, 'Poema del desig' (Proa), un viatge de set dies en el qual afronta el repte de capturar amb la paraula la pulsio del desig

El públic que va a un recital de poesia aquí, a Girona, sempre és més o menys el mateix. O una presentació d'un llibre de poesia, també. Una mica és com els poetes que llegim als poetes. Hi ha un tipus de poesia que sí, tot i que, depèn perquè també hi ha moltes menes de poesia: una de més racional que juga més amb el llenguatge, i després hi ha aquesta poesia que sí, que és més emotiva i que parla sobretot de les sensacions, les emocions, les impressions que causen les coses. Però també hi ha molta varietat. Oi tant. De fet, té tants aspectes, el desig, és tan multifacial, podríem dir, que, és clar, és difícil d'abordar. Al Poema del desig he parlat, bàsicament, del desig amorós, però el desig té molts vessants i penso que és el motor de la vida. Baruch Spinoza, que cito al principi, diu: "l'essència de l'home és el desig". Realment és això. El desig és l'impuls de l'ésser per continuar existint. Sense el desig, podríem dir, potser no existiríem. I, bé, jo penso que sí que és el gran tema. En aquest cas, potser una mica continuant amb el llibre Esquerda, que és un dels últims a part de Temps el líptic, he volgut fer un poema unitari. Tot i que l'estructura és fragmentària, perquè inclou poemes curts, és bàsicament un llibre unitari, que té aquestes set parts que constitueixen un itinerari, l'itinerari del desig amorós, podríem dir, des d'un inici fins a un final que preludia el retorn, però passant pel que és el neguit de la tempesta, el que és la nit, podríem dir, la foscor en el desig. Ara que m'ho dius, és veritat, jo ho crec això, perquè bàsicament escric per necessitat vital. Així com deiem abans que Spinoza parlava del desig com a impuls per viure, doncs també per mi l'escriptura és aquest impuls per viure. I suposo que sí, que el desig havia d'arribar ara, perquè era una mica com anar a l'altre, diríem, pol de l'existència. Un és la mort, que en vaig parlar a Esquerda, i l'altre és aquest desig, que és el contrari de la mort. És el desig de viure, de sentir, d'apassionar-se per les coses, i d'una passió que, a més a més, engendra la paraula. Per mi, aquest llibre és un espai literari en què el desig és el motor de la paraula, el motor creador. En aquest sentit, hi ha aquest paral·lelisme entre la pulsio d'estimar i el desig d'escriure. La pulsio del desig, perquè el desig també és això, i l'impuls de l'escriptura, que jo crec que van molt lligats l'un amb l'altre. Aquest desig com a pulsio interna, que és també l'escriptura, per mi. Si mirem la religió cristiana, en el Gènesi ja es diu que Déu va crear el món en sis dies i el setè va descansar. El set es fa servir a l'Apocalipsi no sé pas quantes vegades i representa el Tot. En la religió cristiana, el set és una mica el tot, és la unitat, en majúscules. En el cas del món dels egipcis, representava la vida eterna. Això m'ha guiat una mica, perquè jo també necessito, quan escric, estructurar-me mentalment i aquesta és l'estructura que m'ha guiat, en principi. Però escriure sobre el desig és un repte i, segons com, pot semblar que hi ha una gran ambició, o que m'he volgut passar de llesta, per dir-ho col·loquialment, però no és això. He agafat el repte de la filòsofa Maria Zambrano que deia: "El que no es pot dir és el que s'ha d'escriure". I és veritat. Costa molt parlar de segons què, perquè el llenguatge és limitat, i nosaltres tenim aquesta eina. Els que escrivim, els escriptors o els poetes, no sé si em puc dir poeta, doncs, tenim només aquesta eina, que és el llenguatge. Era una mica un desafiament. Realment puc parlar del desig? Jo em plantejava: en aquest món de la realitat virtual, existirà el desig? És a dir, existirà la pell, el desig del cos, de la pell, de la mirada? Quin valor tindran en aquest món virtual? Pensava, potser només serem simples imatges en una pantalla. O serem com éssers que no tenim buits de sentits i de sensacions. Era això, plantejar-me com seria el desig en aquest món. Jo també (riu). És que si no, ja no viuríem, no? Ara, ara. Però, és clar, no sabem què ens espera. El món és bastant un interrogant. Ara, ja no és potser la realitat virtual de fa uns anys, ara és la IA i ves a saber a què ens portarà. Sí, perquè vaig pensar que aquesta simbologia del mar m'acostava molt a la figura de l'úter, com un úter immens. I dins d'aquest úter immens hi ha els

amants que naveguen, naveguen amb una barca, que és un espai tancat, una mica allunyat del món. El fet que fos la barca aquest símbol de l'espai en el qual es mouen els amants, doncs ja em permetia també allunyar-me de tot el que és el món exterior i centrar-me, sobretot, en la història del desig amorós. Per això, el mar em servia per explicar aquesta relació. Sí, perquè són els llibres que llegeixo i que rellegeixo, i són llibres que d'alguna manera o una altra m'han marcat o poemes que he seguit amb interès. Hi ha, doncs, Iannis Ritsos, Iorgos Seferis, la mística Hadewijch d'Anvers, Simone Weil, sobretot. Exacte, són, per mi, grans poemes o grans escriptors. També el Càntic dels Càntics, que és un llibre clau per parlar del desig amorós, en clau mística, potser, però, en definitiva, hi ha molta fisicitat en el Càntic dels Càntics. En el Llibre de Job. Sí, Cants de Gran Joia que recull Segimon Serrallonga, un poeta de Vic que va escriure un llibre que, per mi, és molt important, Versions de poesia antiga, i dintre d'aquest hi ha els Cants d'amor egipcis que també fan referència a la història de l'amor immersa en un espai natural, que és un espai de fusió amb el tot, amb la natura, un espai una mica també de dissolució del jo. Sí, és el viatge del desig o del desitjar, que és aquest doble impuls que explica Simone Weil, que diu que desitjar és aquest doble impuls en què sortim de nosaltres mateixos per tornar a nosaltres novament, però ja hem canviat, ja ens hem transformat, ja no som el que érem. En aquest sentit, també em trobo interessant aquesta idea del viatge del desig, del jo cap als altres i el retorn que hi ha dels altres cap al jo, però pensant que durant aquest viatge d'anada i tornada hi ha hagut una transformació. Autora: Rosa Font Massot Editorial: Proa Pàgines: 96 Preu: 17,90 euros Això em servia per situar cada un d'aquests set poemes, de manera que, a partir de la cita, doncs, anava construint la prosa poètica, i aquesta prosa poètica introduïa els set poemes de cada cant. És el meu marit. Li agrada dibuixar i, a més, és una persona que, quan anem als recitals, dibuixa els poemes que sent. És a dir, va escoltant els poemes i els dibuixa en aquell instant. És una cosa molt curiosa perquè ho fa amb una ploma de tinta negra. Té aquesta capacitat. En aquest cas, doncs, ha il·lustrat aquest llibre amb una mena de barca, un dibuix que pretén suggerir com la poesia perquè la poesia també ha de suggerir més que no pas dir. Potser és perquè, és clar, jo sempre he escrit més poesia que no pas novel·la i quan escric una novel·la, llavors també s'hi veu aquest alè poètic. És inevitable.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/02/13/rosa-font-escriptora-desig-motor-126795211.html>